

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Sžp/1/2013
Identifikačné číslo spisu:	1012200159
Dátum vydania rozhodnutia:	26.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Zavadská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:1012200159.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu A. bytom v C., proti žalovanému Ministerstvu dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Nám. Slobody 6, za účasti P., bytom v C., bytom v C., P., bytom v C., bytom v C., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 14. novembra 2011, číslo 25397/2011/SVBP-59779/Hia, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 21. februára 2013, č.k. 1S/29/2012-63, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21. februára 2013, č.k. 1S/29/2012-63 z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odôvodnenie

Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 21. februára 2013, č.k. 1S/29/2012-63, zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného zo dňa 14. novembra 2011, číslo 25397/2011/SVBP-59779/Hia v spojení s rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Bratislave z 1. októbra 2010, číslo A/2010/1588/BHN podľa § 250j ods. 2 písm. a) OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Žalovaný bol zaviazaný zaplatiť žalobcovi 66 € titulom náhrady súdneho poplatku do 30 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku.

Krajský súd v odôvodnení uvedeného rozhodnutia vo vzťahu k splneniu podmienok konania uviedol, že sa nemôže stotožniť s námietkou žalovaného o oneskorení podaní žaloby. Z administratívneho spisu zistil, že preskúmané rozhodnutie žalovaného bolo žalobcovi doručené 6. decembra 2011. K tvrdeniu žalovaného, že zásielka bola uložená na pošte dňom 23. novembra 2011 a že v tomto prípade došlo podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku k fikcii doručenia, krajský súd uviedol, že s týmto právnym názorom nie je možné súhlasiť, lebo fikcia doručenia podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku, prichádza do úvahy za skutočnosti, keď si adresát zásielku neprevezme. V danom prípade si však adresát zásielku osobne prevzal 6. decembra 2011, a tak v tomto prípade nie je možné aplikovať fikciu doručenia, ale je potrebné počítať lehotu na podanie žaloby odo dňa faktického prevzatia poštovej zásielky, teda od 6. decembra 2011. Žaloba bola podaná 2. februára 2012, a preto bola podaná v zákonom stanovenej lehote podľa § 250b ods. 1 OSP.

V merite veci krajský súd dospel k záveru o dôvodnosti žalobných dôvodov. Podľa názoru krajského súdu skutočnosti, ktoré žalovaný správny orgán v preskúmanom rozhodnutí uviedol, nemôžu byť dôvodom na zrušenie kolaudačného rozhodnutia v mimo odvolacom konaní.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol v zmysle § 250k ods.1 O.s.p.. Žalobcovi priznal náhradu trov konania v dôsledku jeho úspechu v konaní.

Rozsudok krajského súdu napadol včas podaným odvolaním žalovaný. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil. Namietal, že súd prvého stupňa vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď nesprávne aplikoval § 24 ods. 2 správneho poriadku v spojení s § 250b ods. 1 OSP a konanie nezastavil. Dôvodil, že podľa originálu doručenky si žalobca prevzal rozhodnutie žalovaného 6. decembra 2011 osobne na pošte. Rozhodnutie žalovaného však bolo uložené na pošte už 23. novembra 2011 po dvoch neúspešných pokusoch o jeho doručenie žalobcovi a žalobca bol o uložení rozhodnutia žalovaného na pošte vhodným spôsobom upovedomený. Uplynutím troch dní odo dňa uloženia na pošte za splnenia podmienok stanovených v § 24 ods. 2 správneho poriadku, nastane fikcia doručenia rozhodnutia, a to aj v prípade, ak sa adresát o uložení nedozvedel. Podľa názoru žalovaného tak bolo preskúmané rozhodnutie doručené žalobcovi 28. novembra 2011, teda tretí deň od uloženia, a nie až 6. decembra 2011, kedy si rozhodnutie osobne prevzal na pošte.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Podľa jeho názoru inštitút fikcie doručenia podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku upravuje situáciu pri doručovaní písomností v rámci správneho konania, keď nedôjde k faktickému doručeniu písomnosti. Zo samotnej povahy tohto inštitútu vyplýva, že náhradné doručenie nahrádza skutočné doručenie. Ďalej uviedol, že fiktívne doručovanie nemožno kombinovať so skutočným (faktickým) doručením, a teda jedna písomnosť nemôže byť doručená dva krát (fiktívne aj fakticky). Z poštových podmienok vyplýva, že je priamo v dispozícii odosielateľa určiť dĺžku odbernej lehoty na pošte. Odosielateľ písomnosti môže určiť inú odbernú lehotu ako 18 dní, teda aj kratšiu (napr. iba trojdňovú). Neurčením kratšej odbernej lehoty žalovaný prejavil vôľu ponechať lehotu v trvaní 18 dní, počas ktorej si mohol napadnuté rozhodnutie prevziať žalobca na pošte a v ktorej mu mohlo byť rozhodnutie doručené do vlastných rúk. Ďalej žalobca tvrdil, že v prípade doručovania napadnutého rozhodnutia nebola splnená podmienka vhodného upovedomenia adresáta o dni a hodine opätovného doručenia, lebo poštový doručovateľ nezanechal v listovej schránke písomnú výzvu s upozornením, že príde úradnú zásielku opakovane doručiť v určený deň a v určenom čase. Doručovanie napadnutého rozhodnutia preto podľa jeho názoru vykazuje také vady, ktoré spôsobujú nemožnosť použitia inštitútu náhradného doručenia podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku.

Ostatní účastníci konania sa k podanému odvolaniu nevyjadrili.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa z dôvodov a v rozsahu uvedenom v odvolaní žalovaného (§ 212 ods. 1 OSP, § 246c ods.1 OSP), bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 prvá veta OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalovaného treba vyhovieť.

Podľa § 250b ods. 1 OSP žaloba sa musí podať do dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia správneho orgánu v poslednom stupni, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje inak. Zameškanie lehoty nemožno odpustiť.

Podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržiava, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že písomnosť príde znovu doručiť v určený deň a hodinu. Ak nový pokus o doručenie zostane bezvýsledný, doručovateľ uloží písomnosť na pošte a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát nevyzdvihne písomnosť do troch dní od uloženia, posledný deň tejto lehoty sa považuje za deň doručenia, aj keď sa adresát o uložení nedozvedel.

Žalovaný v odvolaní namietal nesplnenie podmienky konania, a to včasnosti podania žaloby podľa § 250b OSP. Krajský súd považoval uvedenú podmienku za splnenú, lebo žalobca si napadnuté rozhodnutie správneho orgánu osobne prevzal 6. decembra 2011, a preto podľa jeho názoru nebolo možné aplikovať fikciu doručenia. Krajský súd preto počítal lehotu na podanie žaloby odo dňa faktického prevzatia poštovej zásielky, teda od 6. decembra 2011.

S uvedeným právnym názorom krajského súdu však nemožno súhlasiť.

Správny poriadok v § 24 ods. 2 upravuje inštitút fikcie doručenia ako aj zákonné podmienky, pri splnení ktorých táto právna fikcia vzniká.

Všeobecne možno právnú fikciu považovať za skutočnosť, ktorá je zjavne a vedome v rozpore s realitou a z ktorej vyplývajú právne dôsledky odlišné ako tie, ktoré by vyplynuli z faktickej reality.

Účinky doručenia písomností nastanú teda ex lege po uplynutí doby uvedenej v § 24 ods. 2 správneho poriadku voči tomu, kto si písomnosť fakticky neprevzal, ako aj voči tomu, kto si síce písomnosť fakticky prevzal v rámci odbernej lehoty podľa Poštových podmienok Slovenskej pošty, a. s., avšak po uplynutí zákonnej doby uvedenej v § 24 ods. 2 správneho poriadku.

Fikcia doručenia teda nastáva priamo zo zákona, a preto nemôže mať na ňu vplyv, ak si účastník správneho konania (v danom prípade žalobca) prevzal zásielku neskoršie, v rámci odbernej lehoty podľa Poštových podmienok Slovenskej pošty, a. s..

Z originálu doručeny založenej v administratívnom spise vyplýva, že k prvému neúspešnému pokusu o doručenie rozhodnutia žalovaného doručovateľom, s výzvou o opakované doručenie, došlo 22. novembra 2011. Ďalší pokus o doručenie bol realizovaný 23. novembra 2011 a písomnosť bola týmto dňom uložená na pošte. Žalobca si nevyzdvihol zásielku v zákonnej lehote troch dní od jej uloženia, a preto posledný deň tejto lehoty, t. j. 26. novembra 2011 sa považuje za deň doručenia, bez ohľadu na skutočnosť, že si následne žalobca rozhodnutie osobne prevzal 6. decembra 2011.

Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že pokiaľ krajský súd v rámci skúmania podmienok konania fikciu doručenia rozhodnutia žalovaného neposudzoval v intenciách vyššie uvedených, nesprávne v danej veci aplikoval právnú úpravu ustanovenú v právnej norme § 24 ods. 2 správneho poriadku a teda vec nesprávne právne posúdil. Krajský súd vzhľadom k uvedenému právnemu záveru vo vzťahu k fiktívnemu doručeniu rozhodnutia sa nijak nezaoberal a nevyporiadal s tvrdením žalobcu, že v prípade doručovania napadnutého rozhodnutia nebola splnená podmienka vhodného upovedomenia adresáta o dni a hodine opätovného doručenia, lebo poštový doručovateľ nezanechal v listovej schránke písomnú výzvu s upozornením, že príde úradnú zásielku opakovane doručiť v určený deň a v určenom čase. Doručovanie napadnutého rozhodnutia preto podľa jeho názoru vykazuje také vady, ktoré spôsobujú nemožnosť použitia inštitútu náhradného doručenia podľa § 24 ods. 2 správneho poriadku.

Z uvedených dôvodov krajský súd otázke včasnosti doručenia rozhodnutia žalovaného žalobcovi ako účastníkovi správneho konania nevenoval dostatočnú pozornosť, majúce za následok, že vo veci samej rozhodol predčasne. Pokiaľ by odvolací súd v danom prípade nahradil skutkové a právne závery za krajský súd, odňal by svojim postupom účastníkovi konania právo na riadny opravný prostriedok, čím by došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý súdny proces v zmysle čl. 46 ods.1,2 Ústavy Slovenskej republiky.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 246c ods.1, veta prvá a s 221 ods. 1 písm. f/, h) OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Úlohou krajského soudu v dalším konání bude opětovně posoudit splnění podmínek konání, vázaný přitom právním názorem odvolacího soudu (§ 226 OSP v spojení s § 246c ods.1) a následně vo věci rozhodnout.

Krajský soud současně v novom rozhodnutí vo věci samej rozhodne aj o trovách celého konania (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods.1).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný